

Sygn. akt I ACa 1702/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Małgorzata Stanek
	Sędziowie:	SSA Alicja Myszkowska (spr.) del. SSO Dariusz Limiera
	Protokolant:	sekr. sądowy P. T.

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2015 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko **Przedsiębiorstwu Handlowo - Usługowemu, B. - Serwis, Z. (...) Spółce Jawnej w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 30 maja 2014 r. sygn. akt X GC 1012/13

1. oddala apelację;

2. zasądza od Przedsiębiorstwa Handlowo - Usługowego, B. - Serwis, Z. (...) Spółki Jawnej w W. na rzecz (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 1702/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w Łodzi, w sprawie z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w W. przeciwko „Przedsiębiorstwu Handlowo – Usługowemu (...), Z. B.” spółce jawnej w W. o zapłatę, utrzymał w mocy nakaz zapłaty z dnia 27 sierpnia 2013 r.

Uzasadniając wydane orzeczenie Sąd Okręgowy wskazał, że w dniu 12 listopada 2009 roku powodowa (...) Spółka Akcyjna w W. zawarła z pozwaną spółką umowę kredytu.

Zgodnie z treścią umowy strona powodowa w ramach limitu kredytowego „Szybki limit kredytowy” udzieliła stronie pozwanej kredytu odnawialnego w walucie polskiej w kwocie 185.000 złotych. Kredyt został udzielony na okres od dnia 12 listopada 2009 roku do dnia 11 listopada 2010 roku. Strony ustaliły, że kwota wykorzystanego kredytu jest oprocentowana w stosunku rocznym, według zmiennej stopy procentowej. Stopa procentowa równa jest wysokości stawki referencyjnej, powiększonej o marżę (...) S.A. Stawkę referencyjną miał stanowić WIBOR 3M podawany w tabeli kursów (...) S.A. Okres wykorzystania i okres spłaty kredytu upływał z dniem zakończenia okresu kredytowania tj. z dniem 11 listopada 2010 roku.

W okresie od dnia 12 listopada 2009 roku do dnia 11 listopada 2010 roku pozwany korzystał z udzielonego kredytu.

W dniu 12 lipca 2013 roku upoważnieni dwaj pracownicy strony powodowej sporządzili dokument wyciągu z ksiąg banku nr (...), w którym stwierdzili, że wysokość zobowiązania pozwanej spółki z tytułu w/w umowy kredytowej wynosi 185.300,75 zł, 84.903,14 zł z tytułu odsetek naliczonych do 11 lipca 2013 roku włącznie wg stopy procentowej w wysokości 16% w stosunku rocznym.

Sąd Okręgowy, dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, wskazał, że podstawową okolicznością sporną w przedmiotowej sprawie był sam fakt zawarcia umowy kredytu między stronami. Powodowy bank dochodzi od pozwanego spornej należności jako od kredytobiorcy.

Dla wykazania istniejącego zadłużenia strona powodowa dysponowała dowodem w postaci dokumentu prywatnego – wyciągu z ksiąg bankowych, potwierdzającego sporne zadłużenie, czego z kolei pozwany nie zdołał skutecznie zakwestionować, nie podważając ani wiarygodności, ani rzetelności tego dokumentu. Zdaniem Sądu I instancji, nie ulega wątpliwości, że przedstawiony przez stronę powodową wyciąg z ksiąg bankowych jest dokumentem prywatnym. Zawiera bowiem pieczęć banku i treść określonego oświadczenia wiedzy, wynikającej z ksiąg bankowych, podpisaną przez wyraźnie określoną osobę fizyczną - pracowników powoda.

Pozwana spółka próbując podważyć powołany przez powodowy bank dowód, poza samymi twierdzeniami, nie przedstawiła żadnych konkretnych środków dowodowych na okoliczność, że między stronami nie doszło do zawarcia umowy kredytowej, w tym chociażby dowodu z opinii biegłego na okoliczność kontroli rachunków powodowego banku w odniesieniu do strony pozwanej.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uznania za spóźniony, w rozumieniu art. 207 § 6 k.p.c., dowodu w postaci umowy kredytowej i wyciągów z rachunków bankowych złożonych przez stronę powodową w odpowiedzi na zarzuty od nakazu zapłaty, z uwagi na to że złożenie tych dokumentów stanowiło adekwatną reakcję na sposób obrony strony pozwanej. Roszczenie pozwu znalazło zatem podstawę dowodową w przedstawionych przez stronę powodową dokumentach, zaś strona pozwana nie przedstawiła żadnych konkretnych kontrdowodów, które mogłyby podważyć moc dowodową zgromadzonego materiału dowodowego, stąd też powództwo zostało w całości uwzględnione, a nakaz zapłaty utrzymany w mocy.

W zakresie odsetek za opóźnienie Sąd pierwszej instancji zastosował przepis art. 481 § 1 i 2 k.c.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zasądając ich zwrot przez pozwanego, jako stronę przegrywającą proces.

Apelację na powyższe orzeczenie wniosła strona pozwana, zaskarżając je w całości i zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego i wyciągnięcie przez Sąd I instancji wniosków z niego nie wynikających, co w rezultacie skutkowało ustaleniem błędnego stanu faktycznego sprawy poprzez uznanie, że strona powodowa udowodniła roszczenie dochodzone na gruncie niniejszego postępowania.

W konkluzji strona skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, za obydwie instancje według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew zarzutom apelacji, Sąd Okręgowy dokonał właściwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, mieszczącej się w ramach art. 233 § 1 k.p.c. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia powyższego przepisu wymaga wykazania, że przy ocenie dowodów doszło do uchybienia podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 grudnia 2005 r., sygn. akt III CK 314/05, LEX nr 172176). Prawidłowość dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny materiału dowodowego mogłaby być skutecznie podważona w postępowaniu odwoławczym tylko wówczas, gdyby wykazano, że ocena ta zawiera błędy logiczne, wewnętrzne sprzeczności, jest niepełna itp.

Ocena dowodów należy do Sądu orzekającego i nawet w sytuacji, w której z materiału dowodowego można było wywieść wnioski inne niż przyjęte przez Sąd, do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. dojść może tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych. W jedynie przypadku przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.09.2002 r., sygn. akt II CKN 817/00, LEX nr 56906).

Nie wystarcza przy tym samo twierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając (por. Sąd Najwyższy m.in. w orzeczeniach z dnia: 23 stycznia 2001 r., sygn. akt IV CKN 970/00, LEX nr 52753, 12 kwietnia 2001 r., sygn. akt II CKN 588/99, LEX nr 52347, 10 stycznia 2002 r., sygn. akt II CKN 572/99, LEX nr 53136).

Wskazać należy, że argumenty zawarte w treści apelacji są jedynie polemiką z prawidłowym stanowiskiem Sądu Okręgowego. Strona skarżąca nie przedstawia w środku zaskarżenia żadnych merytorycznych argumentów pozwalających na zmianę zaskarżonego orzeczenia w postulowanym przez stronę kierunku. Pozwana spółka w apelacji przedstawia jedynie ogólnikowe zarzuty sprowadzające się wyłącznie do stwierdzenia, że Sąd Okręgowy dokonał dowolnej, a nie swobodnej, oceny materiału dowodowego co skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego i uznaniem, że strona powodowa udowodniła roszczenie. Strona pozwana nie formułuje jednak żadnych sprecyzowanych i popartych jakimikolwiek dokumentami argumentów, które miałyby potwierdzać stawiane Sądowi zarzuty. Pozwana spółka podnosi jedynie, że Sąd Okręgowy błędnie oparł swoje stanowisko na złożonych przez powodowy bank dokumentach, tj. umowie kredytu oraz wyciągach ksiąg bankowych, które jako dokumenty prywatne nie są dowodami tego, że miały miejsce podane w nich fakty. Nie sposób jednak uznać tak lakonicznej i niczym nie uzasadnionej argumentacji.

Powodowy bank, wykazując istnienie zadłużenia strony pozwanej przedstawił na poparcie swoich roszczeń dowód w postaci wyciągów z ksiąg bankowych. Nie ulega wątpliwości, że złożony przez stronę powodową wyciągi z ksiąg bankowych stanowią dokumenty prywatne, zawierają bowiem pieczęć banku i treść określonego oświadczenia wiedzy wynikającej z ksiąg bankowych oraz są podpisane przez pracownika banku. Wyciągi te, zgodnie z art. 245 k.p.c., stanowią dowód tego, że osoba która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Jak podkreślone jest w literaturze, dokument prywatny stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który Sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania. Moc dowodowa dokumentu prywatnego jest jednak słabsza aniżeli moc dowodowa dokumentu urzędowego, ponieważ dokumenty prywatne nie korzystają z podstawowego w tym zakresie domniemania, że ich treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym (domniemania zgodności z prawdą). Nie przeszkadza to jednak w tym, aby Sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.) uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy.

Strona pozwana w przedmiotowym postępowaniu, na żadnym jego etapie, nie zdołała skutecznie zakwestionować przedstawionych przez powodowy bank wyciągów. Pozwana spółka podnosiła wyłącznie, że dokumenty te stanowią dokumenty prywatne i w związku z tym nie można ustalić czy strony łączyła jakakolwiek umowa, jaka była jej treść oraz czy została zrealizowana. Jednocześnie, poza przytoczeniem licznych orzeczeń i stanowisk doktryny, strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów mogących podważyć wiarygodność bądź rzetelność złożonego przez stronę powodową wyciągu z ksiąg bankowych. Co więcej, pozwana spółka, mimo przedstawienia przez powodowy bank umowy kredytu zawartej między stronami oraz wyciągu z rachunku (...), podnosi ten sam zarzut w treści apelacji i powtarza wcześniej postawione zarzuty odnośnie mocy dowodowej dowodu z dokumentu prywatnego, popierając je wyłącznie orzecznictwem. Z tak sformułowaną i przedstawioną polemiką nie sposób się zgodzić.

Reasumując powyższe należy stwierdzić, że wyrok Sądu pierwszej instancji jest prawidłowy. W konsekwencji Sąd Apelacyjny oddalił apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na mocy art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c.